

premi Sant Jordi 1973

J. G. DE TORRELLA.

Vet aquí un llibre ben construït. Ara bé, el contingut pot agradar i pot no agradar.

Als lectors i escriptors protestataris, als que protesten per protestar, no els agradarà el tò. Als lectors i escriptors tradicionalistes, de tradicions immòbils, tampoc els donarà satisfacció.

Es sols examinant ben a fons la qüestió que planteja "morir quan cal", llegint el llibre del principi a la fi amb calma, sens preses, sens judicis preconcebuts, sens exigirli lo que no està disposat a donar, com se veurà la qualitat del verb, de la sintaxi, i també la íntima significació del missatge humà, únicament humà, sens cap intenció transcendent fora del marge humanístic que trasmet al lector que sab llegir.

Está ben clar que ni l'autor ni, per lo mateix, el seu protagonista venen d'abans ni van a després. La generació d'ambdós queda compenjada en el cim inmate-

rial d'un temps mort. D'un temps que, com tots els temps, no val res per ell mateix i perd la seua pròpia opció a ser història al restar detengut dintre dels límits dels horitzons del norres del passat i del norres de l'avehir.

Aixó li dona caràcter de tragèdia no violenta, impotent per donar fruits i per ferse lliço i exemple.

Perquè, en mig d'aquesta tràgica i no tràgica situació, tot sembla inútil fora dels ambits merament literaris d'obra d'art indiscutible com és el llibre que ens ocupa.

El sexe, impotent per fruitar com desitja. La violència que no serveix de res. La mort "quan cal morir", perquè la existència sembla ja morta també.

Peró en mig de tot això, surgeix verge de tota influència la lliçó espiritual que vola sobre la planura purament humana de la narració.

Perquè en el subestat de tot, a la fi de cada capítol, se va narrant poc a poc, amb lentitut triunfadora del temps que sembla que es perd, aquest temps mort de tot el curs de la novel·la, com les despulles del mort, que morí quan calia, son dutes cerimoniosament per la comparsa de parents i amics a la seua darrare morada, mentres l'ànima, alliberada ja de dies de la carn podrida, vola envers de la serena immobilitat eterna de lo que és més enllà de tot, tan si se vol com si no se vol.

I és així com l'obra de En Miguel Àngel Riera no pot esdevenir clàssica, perquè ja ho és.

"Alea iacta est".

BOBINADO Y REPARACION
DE MOTORES
INSTALACIONES Y MONTAJES
PROYECTOS Y PRESUPUESTOS
OFICINA TECNICA

INEMA

Instalaciones Eléctricas Manacor

Juan Ramón Jiménez, 7

MANACOR